

HOMILIES

> COSSOS SANTS DELS MÀRTIRS

Homilia pronunciada a Manresa el dia 1 de setembre del 2013.

Sir 51,1-12 // Tim 2,8-13; 3,10-12 // Jn 12,24-26

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta col·legiata basilica de Santa Maria de la Seu,
Sr. Rector de la Parròquia,
Sr. Alcalde i Regidors de l'Excel·lentíssim Ajuntament de Manresa,
Confraria dels Cossos Sants,
Hereu i Pubilla,
Benvolguts tots, fills i filles de Déu.

«La sang dels màrtirs és llavor de cristians», va escriure amb gran veritat Tertul·lià, un pagà convertit al cristianisme, gran defensor de la fe cristiana de finals del segle II i principis del III. I l'experiència de vint segles de l'Església així ho ha experimentat. La sang vessada pels màrtirs ha estat sempre collita abundant de vida cristiana autèntica i santa. La llei del gra de blat que cal que mori perquè doni fruit es fa realitat amb la mort gloriosa dels màrtirs per Crist. I és que el gra de blat mor perquè la vida sigui present en la humanitat és Jesús. I és el mateix Jesús el qui fa el do de participar de la seva mateixa mort martirial a aquells que han mort per la fe cristiana. Així ha estat al llarg de la història de l'Església i així és també en el nostre temps, en què molts germans nostres en la fe moren per Crist.

Els màrtirs són font de vida cristiana, perquè ens porten a l'expressió màxima de l'amor a Déu i als germans: donar la vida per amor. I per això mateix els pobles i ciutats cristians han tingut sempre en gran honor guardar, com a tresor, les relíquies dels sants. Els màrtirs són els testimonis més clars de la fe cristiana. Són els herois que han donat la vida per la causa més noble i més justa. Són els qui amb la seva mort han aportat, a la llibertat dels pobles i de les persones, el gran testimoni que en el més pregon del cor de tota persona hi ha una dignitat que res ni ningú no té dret a robar: la llibertat de fills de Déu, per a reconèixer el Déu vertader i donar-li el culte veritable de lloança i d'acció de gràcies.

La ciutat de Manresa posseeix de temps immemorial les santes relíquies dels gloriosos màrtirs sant Maurici, sant Fructuós i santa Agnès. La festa major de la ciutat, que avui celebrem amb aquest solemne ofici, és en record i agraïment pel trasllat a la nostra ciutat dels Cossos Sants dels màrtirs i per honrar la memòria dels il·lustres i invictes màrtirs patrons de la ciutat de Manresa.

Què implica per a nosaltres ser hereus de la guarda i cura de les relíquies dels màrtirs? Com podem honorar de la millor manera la memòria dels patrons de la ciutat de Manresa, sant Maurici, sant Fructuós i santa Agnès?

Guardar la memòria dels màrtirs no vol dir solament tenir cura que no es perdin

els Cossos Sants. Això és certament guardar la memòria perquè arribi a les futures generacions de manresans; però vol dir també posar la mirada en ells i en el seu testimoniatge. Cada generació de cristians ha de donar la resposta de fidelitat pròpia en els temps que ens pertoca de viure. Encara més, cada persona ha de donar, des de la seva llibertat i responsabilitat, la resposta de fe davant tots els reptes que els temps demanen. També nosaltres ho hem de fer si volem que la fe no sigui com un vestit d'un dia especial, sinó la realitat que dóna el fonament i la solidesa a la vida. El papa Francesc deia als joves en la Jornada Mundial de la Joventut d'aquest estiu al Brasil: «La fe en Jesucristo no es broma, es algo muy serio... Por favor, no licuen la fe en Jesucristo. Hay licuado de naranja, hay licuado de manzana, hay licuado de banana, pero por favor no tomen licuado de fe. La fe es entera, no se licua. Es la fe en Jesús. Es la fe en el Hijo de Dios hecho hombre, que me amó y murió por mí» (25-7-2013). Aquest és el testimoniatge que ens donen els màrtirs. Ells no van aigualir la seva fe en Crist per por o per quedar bé amb els altres, amb el poder que volia robar la llibertat o amb el pensament que dominava. No, ells no van tornar enrere davant les dificultats, sinó que es van mantenir fermes, posant l'esperança en qui dóna força per a viure en la veritat i l'amor. En el més pregon del seu cor es feien realitat aquelles paraules de l'Esclatúra que hem escoltat: *Vaig recordar-me de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de*

sempre, vós que allibereu els qui esperen en vós i els salveu dels qui els volen fer-los mal. Ells, perquè tenien la certesa de la vida eterna i de la resurrecció, van preferir morir donant la vida per Crist a viure sense la fe en Crist.

Permeteu-me que faci un pas més en la concreció de la coherència entre la fe i la vida. La fe s'ha de fer testimoni en les nostres relacions socials. La fe ens demana el testimoni públic de la nostra coherència cristiana. El papa Benet XVI ens deia en un dels seus ensenyaments al poble cristià respecte al tema del testimoni públic de la fe: «Òbviament, això val per a tots els batejats, però té una importància particular per als qui, per la posició social o política que ocupen, han de prendre decisions sobre valors fonamentals, com el respecte i la defensa de la vida humana, des de la seva concepció fins al seu final natural, la família fundada en el matrimoni entre home i dona, la llibertat d'educació dels fills i la promoció del bé comú en totes les seves formes. Aquests valors no són negociables. Així, doncs, els polítics i els legisladors catòlics, conscients de la seva greu responsabilitat social, han de sentir-se particularment interpel·lats per la seva consciència, rectament formada, per a presentar i recolzar lleis inspirades en els valors fonamentals, en la naturalesa humana» (*Sacramentum caritatis*, 83).

Germans estimats, com canviaria la nostra vida, la vida de les nostres famílies i la

nostra societat, si ens llancéssim sense por a creure en Jesús de veritat! Els cristians tenim en la fe cristiana una força capaç de canviar el nostre cor i fer-lo més solidari, més atent a les necessitats dels altres, més caritatiu, més capaç de sortir de l'egoisme i d'anar a la recerca del bé comú. Com ens cal dia rere dia redescobrir la fraternitat que brolla de la fe cristiana! Si ens llancéssim a la redescoberta de la nostra fe cristiana, redescobriríem la solidesa de la fe cristiana, la seva coherència, la seva lluminositat. La fe cristiana no pren res del que hi ha d'autèntic en el cor de l'home, més aviat ens fa adonar de tot el que hi ha en el cor de l'home en recerca contínua de la veritat, de l'amor, de la felicitat, de la pau profunda. Tant de bo que en aquest Any de la Fe ens redescobrissin tots nosaltres creients!

Els màrtirs ens donen el gran testimoni de la fe viscuda amb coherència plena i, al mateix temps, ens manifesten com la fe pot transformar la vida d'una persona en plenitud, essent capaç del testimoniatge més gran: la vida lliurada del tot, sense cap reserva, per amor. Avui recordem de manera especial sant Maurici, sant Fructuós i santa Agnès, patrons de la ciutat de Manresa. Ells van donar el testimoni suprem amb el vessament de la seva sang en els primers segles de l'era cristiana. El pròxim octubre a la ciutat de Tarragona, lloc de martiri del bisbe sant Fructuós i dels seus dos diaques, Auguri i Eulogi, primers màrtirs de la Hispània romana, seran beatificats més

de cinc-cents màrtirs: bisbes, sacerdots, religiosos i laics, dels anys trenta del segle passat a Espanya. D'entre aquests, vint-i-un tenen relació amb la nostra diòcesi, i d'entre els vint-i-un relacionats amb nosaltres, cal assenyalar dos fills de la Sagrada Família que van exercir de mestres a Manresa: Pedro Ruiz Ortega i Pere Roca Toscas; i dos germans de Sant Joan de Déu que residien a Manresa en el moment de la persecució religiosa: Mauricio Iníguez de Heredia Alcola i Lluís Bertran Solà Jiménez.

Els màrtirs acompanyen la història de l'Església recordant-nos el que deia sant Pau al seu deixeble Timoteu: *Tothom qui es proposi de viure piadosament com a cristià serà perseguit*. Ells ens precedeixen amb el testimoni de la fidelitat i són per a nosaltres exemple a imitar. El martiri és una gràcia de Déu per als escollits. I per als qui tenim les relíquies dels màrtirs és una gràcia, perquè aquestes ens recorden el seu testimoniatge i són senyal de la seva intercessió a favor nostre. «Per la fe els màrtirs van lliurar la seva vida com a testimoniatge de la veritat de l'Évangeli, que els havia transformats; fets capaços d'arribar fins al major do de l'amor amb el perdó dels seus perseguidors» (Benet XVI, *Porta fidei*, 13).

Que sant Maurici, sant Fructuós i santa Agnès siguin intercessors nostres davant de Déu. Que Déu beneixi tots els ciutadans de Manresa, que tenen els màrtirs com a patrons. Que el testimoni de sant Maurici,

sant Fructuós i santa Agnès, en aquest Any de la Fe, sigui exemple per a tots nosaltres i ens deixem aconseguir per Crist i transformar pel seu Evangeli, essent enmig de la nostra ciutat i en el nostre món testimonis de caritat i de veritat, de solidaritat i de reconciliació. Amén.

> FESTA DEL SANTÍSSIM MISTERI

Homilia pronunciada a Sant Joan de les Abadesses el dia 8 de setembre del 2013.

Han passat molt anys des que es va instituir la festa del Santíssim Misteri de Sant Joan de les Abadesses, en el llunyà 1619, i els fidels cristians d'aquesta baronial vila continuen fidels a la fidelitat que mostra i prodiga el Crist Crucificat amb la serenor del seu rostre i la seva presència salvadora i alliberadora. La devoció i estima envers el Santíssim Misteri es palesa amb la vostra presència en aquest recinte sagrat, ple de records i vivències, del temple del monestir de Sant Joan.

Però ens cal anar més enllà i recordar el moment de la gran descoberta que va fer néixer el crit: «Santíssim Misteri!» Fou l'any 1426, durant l'abadiat de Marc de Villalba, quan en el reconditori, tancat amb una porteta de plata i excavat al bell mig del front de l'efígie del Crist del Davallament, es va trobar una sagrada forma, partida en tres trossos. Els anys que van fer perdre la memòria no van ser capaços de corrompre la fidelitat de la presència de Crist en

l'Eucaristia sota l'espècie del pa. El Crist del Davallament, unit al miracle eucarístic de la forma incorrupta durant segles, va fer néixer una gran devoció i estima al Santíssim Misteri, que ha perdurat en el temps, malgrat que la sagrada forma es va perdre en la primera meitat del segle XX, en un dels molts episodis d'odi entre germans de la nostra història, que cal demanar a Déu que no es repeteixi mai més.

Però permeteu-me que vagi més enllà encara i així arribem fins al 1251, quan un laic de Sant Joan, antecessor de tants i tants santjoanins que han estimat i estimen aquest monestir i el que significa per a la vila, de cognom Dolcet, va patrocinar el conjunt escultòric del Davallament del cos de Crist de la creu per a l'altar de la benaurada Verge Maria, aportant la fusta de noguera i d'abet (*ligna nucis et abietis*, llegim en l'acta). Aquesta representació de Crist continua present en el mateix lloc d'aquest monestir set-cents seixanta-dos anys després de la seva col·locació, i és objecte de la devoció dels fidels, com ho expressen els ciris que no paren mai de lluir, amb expressió de pregarària, davant el Santíssim Misteri.

Germans, fixem-nos bé de quina realitat més sublim som hereus. Més enllà del valor artístic i històric que el Santíssim Misteri mostra, hi ha una realitat de fe cristiana profunda, sense la qual res de la història del Santíssim Misteri no tindria sentit; sense la fe cristiana aquest passat no hauria

arribat a nosaltres. Amb la realitat de fe cristiana que mostra el Santíssim Misteri, no solament el passat és ple de llum, sinó que tenim al davant un futur de vida plena, de vida autèntica, de vida en llibertat, de vida en pau, perquè és en mans de Crist, el Senyor del món i de la història.

Quina és la fe que mostra el Santíssim Misteri, la fe amb la qual ha estat fet i conservat, mirat i adorat al llarg del segle i també per nosaltres, homes i dones del segle XXI?

El Santíssim Misteri és, en primer lloc, la imatge del Fill etern de Déu, nascut de Maria, sempre verge, fet home per nosaltres i per la nostra salvació. Vull retornar a la noguera i a l'vet que van proporcionar la fusta perquè en el segle XIII es fes el conjunt escultòric que hi ha a l'inici del nostre Santíssim Misteri. Ha estat fusta de la nostra terra la que va fer possible la imatge del Crist. Però no és la sola fusta ni la sola imatge que l'escultor va fer el que és objecte de la nostra estima i adoració, sinó el que aquesta representa. En ella se'ns fa present la humanitat de Crist, unida a la seva divinitat en la persona del Fill etern de Déu, Jesús, el nostre Senyor i Salvador.

Jesús és amb tota veritat home com nosaltres, és de la nostra carn i sang, de la nostra raça humana. En ell la creació s'ha fet humanitat com la nostra, humanitat del Fill de Déu. I ell s'humilià fent-se home

com nosaltres, prenent la condició d'esclau, perquè en la seva humanitat nosaltres tinguéssim la salvació. El perquè del misteri de l'encarnació és l'amor per la humanitat. És bo que mirem i contemplem la humanitat de Crist per la qual Déu mateix s'ha fet proper a nosaltres. Ell s'ha fet en tot igual a nosaltres, excepte en el pecat. La tradició de l'Església no ha tingut mai por de la veneració i estima de la humanitat sagrada de Jesús, perquè sap que per aquesta porta cal passar si volem que Déu ens doni grans favors. Ens diu el Concili Vaticà II: «És ben veritat que el misteri de l'home només s'aclareix de debò en el misteri del Verb encarnat» (GS, 22). I això és de capital importància en aquest moment en què la fe vertadera en Jesús s'afebleix en el cor de moltes persones, i en el seu lloc apareixen moltes espiritualitats que ensenyen la fallàcia de la fugida del cos i, en el fons, la fugida de la realitat. El Crist, fet de fusta de noguera i d'vet dels nostres camps i boscos, ens recorda que som creació de Déu, i encara més, estimats de Déu, en la nostra humanitat i en el moment concret de la nostra vida i de la nostra història. Déu no salva la humanitat des de lluny, sinó enviant el seu Fill, fet home com nosaltres i assumint la història de la humanitat, i redimint-la al preu de la seva sang vessada en la creu. Déu ens estima a tots i cada un de nosaltres en la nostra vida concreta i ell ens vol donar el seu amor gratuït i immens. Primera mirada, doncs, a Jesús en el Santíssim Misteri: el mirem com a Senyor

nostre i germà nostre, Salvador dels homes, Fill etern de Déu, veritable Déu i veritable home.

El Santíssim Misteri és també sense cap mena de dubte la representació del misteri de la mort redemptora de Crist a favor de tota la humanitat. El poble cristià ha tingut sempre en gran estima la veneració del misteri de la Creu del Crist, perquè en ella es fa present el misteri de l'amor en la seva màxima realització: l'amor de Déu fet perdó i misericòrdia a favor nostre. Què, si no, és el misteri de la Creu de Crist? Va dir en una ocasió el papa Benet XVI: «El perdó de Déu no és ignorar, sinó transformar: Déu ha d'entrar en aquest món i oposar a l'oceà de la injustícia un oceà més gran de bé i d'amor. Aquest és l'esdeveniment de la creu: des d'aquell moment, contra l'oceà del mal, existeix un riu infinit i, com a tal, sempre més gran que totes les injustícies del món; un riu de bondat, de veritat, d'amor. Així Déu perdona transformant el món i entrant-hi perquè hi hagi realment una força, un riu de bé més gran que tot el mal que mai hagi pogut existir» (Vespres a Aosta, 24-7-2009). Així ens cal mirar el Santíssim Misteri, com l'han mirat generacions i generacions de santjoanins, com el misteri del perdó de Déu ofert als qui amb humilitat reconeixem els nostres pecats i ens apropem a les fonts de la salvació: els sagraments del baptisme i de la confessió. Però, al mateix temps, el Santíssim Misteri cal mirar-lo com el punt d'esperança, de tornar a començar, perquè

hi ha el perdó rebut de Déu i el perdó ofert al germà, perquè hi ha la font de l'amor unit a la caritat que mai no mor i fa possible la civilització de l'amor, que ens fa mirar l'altre, sigui qui sigui, pensí com pensí, com un germà, redimit, com jo, al preu de la sang de Crist, mort en la creu.

I el Santíssim Misteri és misteri de resurrecció. Sempre el Crist crucificat ens porta al Crist ressuscitat. Ambdós misteris són inseparables. És el que anomenem el Misteri Pasqual de Crist, que l'Església celebra en la missa cada dia, com ho farà fins a la fi dels segles, com l'única i veritable victòria que perdura sempre, la victòria de Crist sobre el pecat i la mort. Però si el Crist crucificat ens porta a la resurrecció, encara més, en certa manera, ens hi porta el nostre Santíssim Misteri, ja que en ell s'uneixen la Creu i l'Eucaristia. L'expressió i la veneració com a Santíssim Misteri va néixer, com ja hem dit, en comprovar el misteri de la presència incorrupta al llarg dels segles del misteri del Cos de Crist en el sagrat front del Crist.

I vet aquí el tercer aspecte del Santíssim Misteri que ens cal tenir present per a viure en la fe cristiana que el va fer néixer. Crist és el ressuscitat, el Vivent, el qui viu enmig nostre fins a la fi dels segles. La celebració de l'Eucaristia, de la missa, no és una simple cerimònia amb uns ritus i unes expressions pròpies de la fe cristiana. En cada eucaristia es fa realment present el misteri de Crist mort i ressuscitat; eucaristia en què, amb

el fruit de la terra i del treball de l'home, presentem el pa i el vi, perquè per la paraula de Jesús i l'acció de l'Esperit es faci realment present el Crist, oferint-se per nosaltres en ofrena plaent a Déu per a la salvació nostra, i ens porti a nosaltres a ser amb la nostra vida una ofrena agradable a Déu.

I una realitat ben concreta. El Santíssim Misteri, amb tota la seva força d'amor i de donació, de salvació i alliberament, es fa present en cada celebració de l'Eucaristia, sobretot en la celebració del diumenge, dia del Senyor, quan la comunitat cristiana, presidida pel ministre de l'Església, dóna gràcies pel do de la salvació, pel do de la llibertat.

Germans, mirem la llum que brolla del rostre serè de Crist en el Santíssim Misteri. Mirem-lo, tot reconeixent, en la fe del nostre baptisme, que ell és el Crist, el Fill de Déu fet home per nosaltres, mort i ressuscitat, perquè en ell tinguem vida. Però al mateix temps deixem-nos mirar per ell. Perquè la fe cristiana autèntica neix del trobament amb Crist. I trobar-se dues persones vol dir mirar-se als ulls i deixar-se dir mútuament una paraula d'amistat. Podria passar que nosaltres haguéssim vingut manta vegada en aquest monestir però que no ens haguéssim parat mai a posar de veritat la mirada en el seu rostre. I qui no ha mirat el Crist no pot ser —deixeu-m'ho dir— un bon santjoani. Recordem un dels ensenyaments més preciosos de Benet XVI: «*Hem cregut*

en l'amor de Déu: així el cristià expressa l'opció fonamental de la seva vida. Hom no comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (*Deus caritas est*, 1).

Que l'ofici solemne en la festa del Santíssim Misteri de Sant Joan, dins l'Any de la Fe, sigui per a tots nosaltres un moment intens d'adoració i estima al sant Crist. Posem en ell, en el seu rostre, la nostra mirada i deixem-nos mirar per ell, per tal que la nostra fe s'avivi, es renovi i puguem avui redescobrir-nos creients en Jesús. Que ens hi ajudi la intercessió de santa Maria la Blanca, Mare de Déu i mare nostra, i la intercessió del beat Miró de Tagamanent, venerat en aquesta vila de Sant Joan. Amén.

> EN EL DESÈ ANIVERSARI DE L'ORDENACIÓ EPISCOPAL I DE L'INICI DEL MINISTERI ESPISCOPAL A LA DIÒCESI DE VIC

Homília pronunciada a la catedral de Vic el dia 15 de setembre del 2013.

Sr. Vicari General i Sr. Vicari Episcopal de Pastoral,
Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta catedral,
Padre Agustín Rosa, Fundador i Superior General dels Germans Deixebles de Jesús, de Sant Joan Baptista,
Germans preveres i diaques,

Religiosos i religioses,
Estimada mare, germans i familiars,
Germans tots, fills estimats de Déu.

Tot just ahir, 14 de setembre, es van complir els deu anys de la meva ordenació episcopal i de l'inici del meu ministeri com a bisbe d'aquesta diòcesi de Vic. Són deu anys d'episcopat i deu anys de ministeri episcopal en aquesta diòcesi. I avui tots vosaltres, i tots els qui s'hi uneixen en l'oració i l'estima, des de les seves parròquies i llars, des del monestirs i cases religioses, voleu unir-vos a la meva acció de gràcies pels deu anys del meu servei episcopal entre vosaltres. Sant Pau, tal com hem escoltat en la segona lectura, expressa el seu agraïment al Senyor per la seva elecció, fruit de la seva misericòrdia, de l'amor de Jesús que sempre precedeix. També ha estat per pura gràcia de Déu que jo sigui el vostre bisbe. En aquest moment dels deu anys de la meva ordenació episcopal faig meves les paraules de Pau: *Estic agraït a Jesucrist, nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi... La gràcia de nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor a Jesucrist.* L'eucaristia és sempre acció de gràcies. I a l'eucaristia del vostre bisbe a la catedral us hi voleu unir per expressar la comunió que hi ha entre nosaltres i els lligams d'afecte i estima que el Senyor, en el temps que ha transcorregut, ha fet néixer entre nosaltres. Gràcies per ser-hi. Gràcies per voler pregar amb mi.

Gràcies per pregar tots junts. Gràcies a Déu pels deu anys que ell ens ha concedit de fer camí junts. Esperem que ens en concedeixi més, tots aquells que ell tingui a bé disposar en la seva providència.

Fa just deu anys que, en aquesta mateixa catedral, acompanyat per molts de vosaltres i pels meus familiars i persones vingudes de la diòcesi i de la parròquia on vaig néixer a la fe i de les que servia com a rector, vaig expressar els sentiments que brollaven del meu cor en rebre el do de l'episcopat a favor vostre. «No sóc res sense vosaltres!», us vaig dir. I, en recordar aquests deu anys transcorreguts, us ho dic encara més fort: No hauria estat res sense vosaltres! No sóc res sense vosaltres! No seré res sense vosaltres! No abandoneu el qui el Senyor per pura gràcia seva ha posat al vostre servei! No deixeu de pregar i de viure en comunió de fe i d'amor amb el qui us presideix en el nom de Crist! Us ho demano en nom del Senyor, l'únic i etern Pastor de la seva Església.

La talaià de l'episcopat fa possible aquesta experiència de necessitat dels altres. El bisbe ha de viure en aquella soledat que li fa veure la necessitat de Déu, la necessitat de Crist, la necessitat de l'Església, la necessitat dels preveres, dels diaques, dels religiosos i religioses, dels laics i laiques. No s'entén mai una persona sola. Però encara s'entén menys un bisbe sol al capdavant d'una Església particular. El Senyor m'ha concedit d'expe-

rimentar com en sou, de necessaris, tots i cada un de vosaltres, perquè pugui complir la meva missió de servir aquesta porció de l'Església universal que és la diòcesi de Vic. Com hauria pogut viure el meu servei episcopal en cada parròquia i comunitat sense vosaltres? Vull solament fer esment d'una simple acció, que sembla ritual però que és plena de sentit. En la celebració de la missa —que he celebrat, gràcies a Déu, en totes les parròquies del bisbat i en moltes comunitats religioses—, a l'inici de la celebració el bisbe diu: «La pau del Senyor sigui amb vosaltres»; i la vostra resposta, plena de fe i de comunió en l'Església, és: «I amb el vostre esperit.» Amb això expresseu la fe que reconeix la gràcia que el vostre bisbe ha rebut en la seva ordenació episcopal, per al bé de tots els membres de l'Església. I la vostra pregària demana que la gràcia del sacerdoti s'actualitzi en la celebració litúrgica, per tal que Crist ressuscitat ens doni la salvació i la pau en el nostre avui. La comunió de fe i de caritat es fa palesa entre el pastor que ve en nom i en persona de Jesús, Bon Pastor de la seva Església, i la comunitat dels fidels, que és més que una simple reunió de fidels, ja que és el Cos de Crist, Temple de l'Esperit, el Poble de Déu que camina per aquest món cap a la plenitud del Regne, on Déu ho serà tot per a tots.

La comunió en la fe i en la caritat que és obra de Crist, per l'Esperit Sant per a glòria del Pare, s'ha manifestat en aquesta diòcesi en aquests deu anys en continuïtat de vida

de la seva llarga història, des del segle VI amb el bisbe Cinidi, i des de la restauració l'any 886 amb el bisbe Gotmar. El Senyor és enmig nostre. Ell és l'únic Senyor de l'Església que mai no abandona la seva esposa. Ell sempre ens concedeix el que ens convé en cada moment de la nostra història. Tots vosaltres, i tots els germans de la diòcesi, sou el do del Pare al seu Fill Jesús en aquest moment de la història, perquè aquesta comunitat de fidels que formem el bisbat de Vic manifestem el misteri de l'Església, «poble unificat des de la unitat del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant» (St. Cebrià).

En la primera lectura, del llibre de l'Èxode, hem escoltat la intercessió de Moisès a favor del poble d'Israel, després del pecat d'idolatria, que, com ens recordava el papa Francesc, es dona «quan un rostre s'adreça reverentment a un rostre que no és un rostre» (*Lumen fidei*, 13). En Moisès pregant pel poble es fa present el qui serà l'únic mitjançer i sacerdot davant el Pare, Jesús. Aquesta actitud em recorda a mi, així com també a tots els qui per mitjà de l'orde sacerdotal hem estat consagrats a favor del poble, la nostra dedicació total a favor del Poble de Déu. La nostra pregària ha de ser d'intercessió a favor del poble. Hem estat constituïts «pares de la família de Déu», més enllà de la carn i de la sang. I quan penso això recordo aquelles paraules de sant Agustí, que va pronunciar en la celebració del segon aniversari de la seva ordenació episcopal: «Si el que sóc per a vosaltres m'espanta, el que

sóc amb vosaltres em tranquil·litza. Per a vosaltres, en efecte, sóc el bisbe; amb vosaltres, sóc cristià. Bisbe és el títol d'una càrrega que un ha d'assumir; cristià és el nom de la gràcia que un rep» (*Sermó*, 340). Pregueu per mi, perquè sigui ben fidel a l'encàrrec que he rebut a favor vostre, per tal que un dia pugui compartir amb tots vosaltres el Regne celestial, quan el Senyor em demani comptes de com us he servit i estimat, de com he pregat per vosaltres, de com he sofert per vosaltres. Pregueu per mi perquè sigui sempre veritable servidor de Crist, de l'Església, de tots i cada un de vosaltres.

En l'evangeli hem escoltat la paràbola de les paràboles de Jesús, la del Fill pròdig. Un relat en llavis de Jesús que sempre colpeix el nostre cor per la meravella de l'amor misericordiós de Déu per la humanitat i per les ressonàncies que ens porta de la mateixa vida nostra en el si de les famílies, dels pobles i de les comunitats. La misericòrdia de Déu que manifesta el relat de Jesús és infinitament més poderosa que la força del pecat i del tancament de cor dels homes. Aquesta paràbola té la grandesa, no sols de la meravella del relat, sinó sobretot de la profunditat del qui la narra. Solament Jesús, el Fill etern del Pare, aquell que fou engendrat en l'eternitat de Déu, aquell que coneix el cor de Déu, el qui és el rostre del Pare, ens podia dir, i ens ho diu amb paraules i obres, com és el cor de Déu. I, com el pare dels dos fills de la paràbola, Déu acull sempre, espera sempre, perdona sempre, sense posar

condicions. Aquesta és, estimats germans, la bona nova de sempre: la bona nova de l'amor misericordiós de Déu, tan necessari en aquest moment per a nosaltres i per a tots els homes.

El fill petit és el qui pensa que lluny de la casa del pare hi ha la felicitat. Però experimenta que lluny de Déu no hi ha repòs. Pensava viure en l'abundància i cau en la màxima misèria. Sense Déu no hi ha res de bo. I el fill gran, tot i estar a la casa amb el pare tota la seva vida, era molt lluny del cor patern. No és ni capaç de dir «el meu germà» quan aquest retorna a la casa del pare, i de fet diu al pare, amb actitud de retret: «Aquest fill teu...»

Tant l'un com l'altre ens recorden el nostre pecat, quan volem ser lluny de Déu o quan vivim lluny del cor de Déu. Però la grandesa de l'amor misericordiós de Déu és la nostra esperança, i l'esperança del món. Sí, la traïció i l'orgull, la mesquinesa i la rutina dels fills del pare de la paràbola són grans, com també és gran el nostre pecat amb tot el que té de traïció a l'amor de Déu i de mesquinesa de cor envers els germans. Això no ho podem negar. Però també és veritat que encara és més gran l'amor misericordiós de Déu a favor de la humanitat. El que és una gota de tinta en un oceà, és el nostre pecat davant la immensitat de l'amor misericordiós del nostre Déu. La força del pecat no podrà vèncer mai la força de l'amor de Déu, el nostre Pare, ric en misericòrdia.

Déu, Pare misericordiós, com el pare de la paràbola, atorga al pecador perdut el seu perdó, sortint ell mateix en persona a trobar-se amb ell. En Déu hi ha l'actitud permanent de recerca de la humanitat perduda, de tots i cada un dels homes que som en el pecat. El cor de Déu és un cor que té predilecció pels petits, pels pecadors. I tota la història de la salvació és expressió d'aquest cor misericordiós. Què, si no, és el misteri de l'Encarnació i de la Redempció? *Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna* (Jn 3,16). Jesús és l'enviat del Pare perquè tots els homes puguin trobar la font de la vida, del perdó misericordiós, i l'acullin amb cor penedit i amb fe, perquè creient en Jesús, l'enviat del Pare, tinguin vida eterna.

I en aquesta dinàmica d'enviament per a salvar el món hi entrem nosaltres, l'Església, l'Església de Vic. Jesús va dir als seus deixebles el dia de Pasqua: *Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres*. I és també la paraula que us dic avui, fent ressonar el que us vaig dir fa deu anys: «Església de Vic, sigues el que ets, Església missionera i evangelitzadora!» Església de Vic, acull la paraula de Crist que t'envia a ser missionera i evangelitzadora per tot el món! Visquem tots la urgència de la nova evangelització entre nosaltres! Els homes i dones, els infants i els joves dels nostres pobles i ciutats tenen en el

fons del seu cor set de veritat i d'amor, de pau i de felicitat. Ningú més que Jesús no és la resposta al que hi ha en el més pregon del seu cor. Ells tenen dret que Crist, rostre de l'amor misericordiós del Pare, els sigui anunciat. Nosaltres tenim el deure de ser portadors de Crist a ells, a tots els homes. Que no ens venci la peresa, la desídia, la vergonya, la por d'anunciar a tots els homes que Jesús és el Senyor, amb la força de l'Esperit Sant que habita en els nostres cors, pel baptisme i la confirmació que hem rebut.

Germans estimats, que ens ajudi la intercessió de santa Maria, reina i senyora, mare i model de la nostra diòcesi, amb l'advocació de Mare de Déu de Montserrat, patrona de la nostra diòcesi, juntament amb sant Joan Baptista. Que ens ajudi la intercessió dels set sants de la nostra diòcesi: Bernat Calbó, Miquel dels Sants, Antoni Maria Claret, Joaquina de Vedruna, Pere Almató, Francesc Coll, Carme Sallés. Que ens ajudin tots els germans nostres que en aquests deu anys ens han deixat en les nostres famílies i comunitats —permeteu-me que sols faci esment del meu pare i dels bisbes Ramon Masnou i Josep Maria Guix— i que, confiant en la misericòrdia de Déu, els pensem davant de Déu intercedint per nosaltres en la sol·licitud de la comunió dels sants.

Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

> INICI DE LA SEGONA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DE VIC

Homília pronunciada a la catedral de Vic, altar de Sant Bernat Calbó, el dia 25 de setembre del 2013.

Dimecres de la XXV setmana del temps ordinar: Es 9,5-9 // Tb 13, 2.3.4.5.8 // Lc 9,1-6

Acabem d'escoltar en l'evangeli com Jesús envià els dotze a predicar el Regne de Déu i a curar. I nosaltres hem acollit aquesta paraula del Senyor a l'altar on reposen les restes d'un bisbe sant d'aquesta diòcesi, sant Bernat Calbó, i en l'inici de la segona visita pastoral que com a bisbe faré, si Déu vol, a la ciutat i a l'arxiprestat de Vic. Aquestes paraules ressonen, doncs, de manera especial perquè fem commemoració d'un successor sant dels apòstols, i perquè un successor d'aquells dotze enviats per Jesús inicia un dels serveis fonamentals del seu ministeri: visitar les parròquies i comunitats d'un dels arxiprestats de la seva diòcesi, encomanada per l'Església a la seva cura pastoral, per tal d'enfortir en la fe, desvetllar més i més l'esperança i fer més activa la caritat.

L'inici de la visita pastoral és un acte de pregària senzilla, oferint a Déu el sacrifici de la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist, tot fent commemoració de sant Bernat Calbó. Començar així vol expressar la primacia de la gràcia en la nostra vida. Certament que tot és do i tot és gràcia. És do la fe que viu en el nostre cor. És do la Mare Església que

ens fa néixer en aquesta fe i en té cura tota la nostra vida, alimentant-la i vetllant per ella. És gràcia el ministeri sacerdotal, del bisbe i dels preveres, al servei del sacerdoci comú de tots els fidels. És do que puguem treballar a la vinya del Senyor. És la gràcia de Déu la que farà possible que, com a pluja suau, en tota la visita pastoral el nostre cor es vagi abrusant en l'escolta de la paraula de Déu i en la fracció del pa. És do de Déu que puguem créixer en santedat i les nostres parròquies i comunitats siguin resplendor de la faç de Crist, amb l'amor que prové de Déu mateix. Per això em cal demanar humilment a Déu, per intercessió de sant Bernat Calbó, tal com feia el venerable bisbe Josep Torras i Bages a l'inici de cada visita pastoral, que, en tota la visita que avui inicio, les meves paraules siguin les que Crist vol que digui, la meva mirada sigui la de Jesús a totes i cada una de les persones que trobaré, que els meus gestos siguin els de Crist envers tothom. Aquesta és la meva pregària, a la qual us uniu tots vosaltres amb la fidelitat de fe que reconeix en el ministeri del bisbe el misteri de Crist i de l'Església cridada a viure ja en aquest món la unitat de la Trinitat eterna, Pare, Fill i Esperit Sant.

En la primera lectura hem escoltat la pregària d'Esdres, un dels jueus que en retornar de l'exili de Babilònia emprèn la restauració del temple i de la vida religiosa i social d'Israel, el poble escollit per Déu. La pregària que ell fa és un reconeixement del pecat

d'Israel que ha provocat la desfeta del poble. Però és també un reconeixement de l'esperança oferta per Déu, misericordiós i bo, que ha obert un futur nou on hi ha *una llum d'esperança*. És també aquesta esperança la que ens cal acollir, ara com sempre, en la nostra vida personal i comunitària. La font de l'esperança per a Esdres i els jueus que retornen de l'exili és que *Déu no ens ha abandonat*. I si ells foren capaços de viure amb aquesta esperança, encara més nosaltres, que en Jesucrist tenim la certesa de l'amor de Déu que mai no abandona la seva Església.

Certament que som en un temps en què ens cal viure el que deia Esdres: *restaurar el temple del nostre Déu i reparar les seves ruïnes*. Sempre en l'Església s'ha de viure la necessària purificació i l'oportuna renovació que ens demana la fidelitat a l'evangeli de nostre Senyor Jesucrist. I en aquest nostre temps la fidelitat a Crist ens demana el treball intens de restaurar el temple del nostre Déu en el cor de les persones que formem la nostra Església. Ens cal treballar intensament perquè Crist sigui conegut i estimat per molts que encara no el coneixen. Ens cal pregar i treballar apostòlicament per tal que els batejats puguin redescobrir que en el seu cor Déu hi habita i que el seu baptisme els porta al misteri de l'Església, la seva casa. Cal que tots redescobrim el misteri de l'Església com el «nosaltres». Tot el que viu l'Església em pertany i tot el que és meu pertany a l'Església.

El treball de restaurar el temple del nostre Déu i reparar les seves ruïnes és un treball que no s'entén sinó des de Crist i en Crist. Ell és el Temple de Déu. Ell és el lloc de la trobada de Déu amb els homes. En la seva persona, en la seva mort i resurrecció, l'home, la humanitat sencera té la plenitud del culte, la plenitud de la relació amb Déu. En el misteri de Crist, Verb encarnat, en el seu misteri pasqual, el misteri de l'home, els enigmes del dolor i de la mort resten il·luminats, com ens diu meravellosament el Concili Vaticà II en la constitució *Gaudium et spes*. D'aquí neix per a nosaltres, els qui formem l'Església, la necessitat de conversió continua vers Crist. El nostre treball ha de ser primerament i fonamentalment el de viure cada dia amb més intensitat la nostra donació a Crist, perquè de veritat ell sigui el Senyor de les nostres vides i dels nostres cors. La nostra cursa contínua ha de ser posant la nostra mirada en la meta del que deia sant Pau: *Visc jo, però no sóc jo, és Crist qui viu en mi*. Aquesta és la gran i fonamental renovació i purificació que ens demana el fet de ser l'Església de Crist. Tota altra realitat que no vagi acompanyada de la nostra configuració a Crist serà fum que s'emporta el vent. I són molts els vents que bufen i que volen arrencar-nos de la fidelitat a Crist, proposant-nos els ídols que sense rostre reclamen la nostra adoració per prendre'ns la nostra llibertat de fills de Déu.

Quan Jesús envia els dotze a predicar i a curar els malalts, ho fa amb unes reco-

manacions clares que manifesten que qui vulgui anunciar el Regne de Déu ha de testimoniar amb la seva vida el mateix que anuncia. El Regne de Déu és per als homes, per a tots els homes, i ha de ser anunciat a tots. Tots tenen el dret que el Regne de Déu, Crist, els sigui anunciat. Això vol dir que els qui creiem en Crist tenim el deure d'anunciar Crist. Cal acollir la urgència contínua que ens recorda el papa Francesc d'anar a les perifèries del nostre món per tal d'anunciar l'evangeli. Cal que les nostres parròquies i comunitats sortim del clos del nostre espai vital, en què ens sentim segurs, i anem a la trobada dels altres en actitud missionera i evangelitzadora. Ens cal viure més de cara a les persones, ser presents enmig dels altres germans sense por de dir-nos cristians, ans al contrari, amb l'actitud del testimoni que és servidor humil de la gran veritat de l'amor.

I el Regne cal que sigui anunciat des de la pobresa. Ens cal una Església més pobra, més confiada en Déu que no pas en els béns materials o en els béns que enorgulleixen el nostre cor. Els dotze enviats per Jesús que viuen amb manca de recursos materials i necessitosos de l'ajut dels altres, són una il·lustració del que és el Regnat de Déu, predicat per Jesús i per ells. És el Regne de la confiança en Déu. És aquesta la pobresa evangèlica que ens demana el Senyor per a ser enviats a portar la seva bona nova als homes d'avui.

No estem sols en el camí de la vida, en el camí de l'evangelització que ens demana el Senyor; els germans que ens han precedit són sol·licitos de nosaltres i intercedeixen per nosaltres, perquè siguem ben fidels a la santedat de vida i al zel evangelitzador. Ens encomanem a santa Maria, mare de l'Església, estel de l'evangelització; ens encomanem a sant Bernat Calbó i a tots els sants de la nostra diòcesi. Que siguem cada dia més el Cos de Crist en l'esperança de la vida eterna, on viurem la plenitud del trobament amb Déu, formant tots el ple i definitiu Cos de Crist en unitat perfecta amb el seu Cap, nostre Senyor Jesucrist, a qui siguin donats honor i glòria, ara i sempre i per tots els segles dels segles. Amén.

> FUNERAL DE MN. RAMON CARBONELL I SERRASOLSAS

Homília pronunciada a l'església de les Germanes Josefines de Vic el dia 27 de setembre del 2013.

1Co 15,20-24a.25-28 / Jn 12, 23-28

Ha arribat l'hora que el Fill de l'home ha de ser glorificat, acabem d'escoltar en l'evangeli. Per a Jesús l'hora és el temps de la plena manifestació del que ell és, de la revelació definitiva de la seva unitat amb el Pare; però també és l'hora del drama, del sofriment, de la crucifixió, de la mort. Jesús viu la seva hora, la seva mort, com a glòria. I és que en Jesús tot és deixar-se en mans del Pare; tot en la seva vida és complir la voluntat del Pare. La mateixa mort que,

des de la nostra mirada, de vegades massa nostra, veiem com un fracàs, en Jesús, en el seu misteri de Fill de Déu, pren una altra fesomia. La mort de Jesús és la glorificació del Pare. La mort de Jesús és la glòria del Fill. Perquè en la seva mort es manifesta la glòria de Déu, es manifesta l'amor misericordiós de Déu, es manifesta el gran misteri amagat des de tots els segles: Déu és amor.

I, a la llum de la mort de Crist, nosaltres mirem la mort del nostre estimat germà, Mn. Ramon Carbonell i Serrasolsas. Ell ha viscut una llarga vida, vuitanta-cinc anys, de donació a Déu i als germans. A vint-i-quatre anys va ser ordenat de prevere i sempre ha estat el seu sacerdoti una donació ministerial allà on l'obediència als seus superiors l'ha enviat. I en la darrera etapa de la seva vida, aquests darrers cinc anys, tot i que les forces eren menys i, de vegades, mínimes, ell servia i servia. No tenia cap altre anhel ni cap altre desig que el de servir sacerdotalment en aquesta casa clínica i residència de les Germanes Josefines de la Caritat. Però no ha estat així solament en aquesta etapa final, sinó que ha estat aquest el seu tarannà de servei, a bastament manifestat allà on el seu bisbe li encomanava un ministeri per al servei de l'Església. I ho feia amb cor i ànima, amb les seves qualitats i els dons que el Senyor li havia donat de fer-se estimar per molts. Els malalts, els petits i els joves sempre han estat els seus predilectes en el servei i en l'atenció.

Per això, quan ara mirem la seva mort, quan sembla que tot s'hagi acabat per sempre, ens fa molt de bé escoltar les paraules de Jesús: *Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit.* Ens fan bé, perquè el nostre germà, Mn. Ramon Carbonell, ha mort essent *gra de blat que dóna molt de fruit*, ja que en el moment de la mort ha pogut presentar a Déu les mans buides del servidor que no ha fet res més que allò que l'amo li ha encomanat. I aquesta és la seva grandesa, com també ha de ser la nostra, estimats germans i germanes; la grandesa del qui en la vida no vol fer res més que el que Déu vol d'ell. El servent és el qui sempre té els ulls posats en les mans del seu amo.

La llum de la fe ens obre un raig d'esperança davant la mort. *Els qui estimen la pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món la guarden per a la vida eterna.* Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic, ens ha dit Jesús en l'evangeli que hem escoltat. Aquest és el fruit que dóna el gra de blat que mor. El cristià no és el qui espera el moment de la mort per viure la llei del gra de blat per a donar fruit, sinó que és el qui en el dia a dia, en cada instant, en les grans opcions de la vida i en les opcions quotidianes, sap que és el servidor de Crist i que el segueix en el camí del compliment de la voluntat del Pare en la donació als altres. Així som gra de blat, no sols en el moment de la mort, sinó quan morim a l'orgull de viure sense Déu i

a l'orgull de sentir-nos nosaltres mateixos font de la veritat i de l'amor, i ens deixem il·luminar per la llum de la fe i ens deixem estimar per Déu. El cristià és el qui sap que Déu sempre ens va al davant, que ell és el qui primer ens entima, el qui ens dóna la llum per a poder-hi veure. Aquest és el gra de blat que mor i dóna fruit. Aquest és el gra de blat que en el moment de la mort dóna el fruit de la vida eterna. Aquesta és la mirada de fe agraïda a Déu que nosaltres fem, tot veient la vida i la mort de Mn. Ramon Carbonell.

Germans, que n'és, de gran, el do de la fe cristiana! El nostre germà, mossèn Ramon, va lliurar tota la seva vida al servei d'aquesta fe. I el seu testimoniatge és el d'un home que era feliç perquè el Senyor en la seva tendra infància es va fixar en ell i el va escollir per al servei sacerdotal. El seu testimoniatge és el de la donació als altres. Aquelles paraules de Jesús que trobem en el llibre dels Fets dels Apòstols, en boca de sant Pau: *Fa més feliç donar que rebre* (20,35), manifesten la felicitat del qui dóna, encara més, la felicitat de donar-se als altres. Acol·lim, doncs, de cor la paraula de Jesús i el testimoniatge del nostre germà i visquem la donació als altres sense por, sense cap altre límit que el sense límit de l'amor. Eduquem els nostres infants i joves en la donació als altres; que vegin en nosaltres persones que viuen de cor la donació. Visquem tots, joves i no tan joves, la lògica de Jesús: la vida es guanya donant-la, perdent-la per Déu i pels

altres. Tant de bo que, en la mort de mossèn Ramon, el Senyor ens fes el do de moltes vocacions sacerdotals i religioses; en concret, per a aquesta congregació de Josefines de la Caritat i per al nostre presbiteri diocesà de Vic. Ho demanem humilment al Senyor. Que ell tingui pietat de nosaltres!

La fe cristiana il·lumina el misteri de l'home, el misteri de la vida humana. El segon Concili Vaticà ens ho diu d'una manera preciosa: «És ben veritat que el misteri de l'home només s'aclareix de debò en el misteri del Verb encarnat... Per Crist i en Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort, enigma que, fora del seu evangeli, ens aclapara. Crist ressuscità, destruint la mort amb la seva mort, i ens donà la vida, a fi que, fills en el Fill, clamem en l'Esperit: Abbà, Pare!» (GS, 22). I així és com nosaltres celebrem ara la missa exequial del nostre germà que ens ha deixat. La llum de la fe en Crist ens il·lumina en aquest moment de dolor per la pèrdua d'una persona que ens estimava i que estimàvem, perquè aquest nostre dolor es transfiguri en glòria i en esperança. I la nostra esperança s'obre a la certesa de la resurrecció dels morts. Ens ha dit sant Pau: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort*. Nosaltres mirem Crist ressuscitat i en ell veiem amb la certesa de la fe i de l'esperança que la nostra mort ha estat vençuda, que Crist ha aconseguit per a tots nosaltres la victòria sobre la mort. Aquesta és la gran esperança cristiana que permet

d'obrir la mirada, descobrir que l'horitzó del futur és obert, perquè la mort no és un mur infranquejable, sinó una porta oberta a l'esperança. L'esperança cristiana ens dona la certesa que més enllà de la mort hi ha la vida eterna i que, a la fi dels temps, resuscitarem, quan Crist es manifesti ple de glòria i majestat. La fe ens diu que el nostre enemic, el nostre gran enemic, la mort, serà destituïda per sempre i *Déu serà tot en tots*.

Adonem-nos bé, germans, de quina és la nostra fe i què ens obre al davant, si deixem que ella actuï en el nostre cor. Ara nosaltres, en aquest moment, som l'Església que, com a Mare, ha dut sacramentalment en el seu si el cristià, Mn. Ramon Carbonell, durant el seu pelegrinatge terrenal, i que l'acompanya al final del seu camí per posar-lo a les mans del Pare... i diposita a la terra, a la sepultura cristiana, en l'esperança, el germen del cos que ressuscitarà en la glòria (cf. CEC, 1683). La nostra fe ens dona la certesa que mossèn Ramon no ha mort per sempre, sinó que viu amb Déu i que un dia ens tornarem a veure tots en el regne celestial.

El nostre germà ha mort en aquesta casa, on sant Josep és invocat de manera especial. Sant Josep és patró de l'Església universal i patró d'aquesta congregació que té sant Josep com a model i intercessor, vivint la caritat cristiana al servei dels malalts i dels ancians. Sant Josep és també patró de la bona mort. A ell cal que ens encomanem. I a ell i santa Maria, Mare de Déu i Mare

de l'Església, Reina dels Apòstols, sota l'advocació de Lurdes, encomanem el nostre germà, mossèn Ramon, perquè a ell, que tantes vegades els va mirar i s'hi encomanà, ara li siguin advocats davant el tron de la misericòrdia divina, per tal que, lliure de qualsevol taca de pecat, pugui entrar a la presència de Déu, rebent la corona de la gràcia dels qui han estat servidors fidels i prudents. Així sigui.

> MISSA DE LA INAUGURACIÓ DEL CURS DE L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES DE VIC – 2013-2014

Homília pronunciada al Seminari Diocesà el dia 8 d'octubre del 2013.

Dimarts XXVII - I: Jo 3,1-10 // Lc 10,38-42

Sr. Rector del Seminari,
Sra. Directora de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic,
Professors, alumnes,
Germans tots, estimats de Déu.

Comencem el curs escolar de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic amb la celebració de l'eucaristia. La missa votiva de l'Esperit Sant està en l'inici de les nostres activitats, perquè tenim la certesa que és ell, l'Esperit Sant, la font de tots els dons i carismes en l'Església. Els seus set dons formen una unitat que es manifesta en la caritat, el primer i principal do de l'Esperit, el qui és l'Amor substancial del Pare i del Fill. Demanem, en aquest inici de curs, de manera especial i per a tots els qui formem aquest

nostre Institut Superior de formació teològica, el dons de la saviesa, de l'enteniment i el de la ciència, que, d'entre els set dons de l'Esperit, podem anomenar intel·lectuals, ja que concorren més directament a la mirada profunda de la realitat, a tenir una mirada «contemplativa» de Déu i de les coses.

Tots els dons de l'Esperit tenen com a finalitat fer créixer en l'amor, en la caritat que prové de Déu. Per això el do de la saviesa és alhora llum i amor, com el raig de sol que alhora il·lumina i escalfa. El do de la saviesa podem dir que és una experiència del cor, ja que dóna el gust, fa assaborir les realitats referides a Déu i, al mateix temps, tota la realitat vista en relació profunda amb Déu. La saviesa ens fa anar a l'arrel més pregonada de tota la realitat i ens fa veure totes les coses en la unitat de l'obra de l'únic Déu, Senyor i Salvador. «La saviesa —ens deia el papa Benet XVI, amb la senzillesa del mestre i pastor— ens permet descobrir que n'és, de bo i de gran, el Senyor i, com diu la paraula, fa que la vostra vida s'ompli de sabor, perquè siguem, com diu Jesús, "sal de la terra"» (2-6-2012).

Amb el do de ciència entenem aquella acció de l'Esperit Sant en el cor del creient per la qual aquest jutja, d'una manera correcta i encertada, respecte a les realitats creades, en quant aquestes es refereixen a la realitat fonamental, sense la qual res no té sentit, Déu mateix, Creador i Senyor de tot el que ha estat creat. L'Esperit Sant ens dóna la

virtut teològica de la fe i, amb ella, aquella «llum» que ens ajuda a intuir les veritats de la fe amb l'esplendor pròpia. La ciència que ens manifesta aquest do de l'Esperit Sant no és la sola ciència dels sabers humans, científics, filosòfics o teològics, sinó la ciència dels sants que ens ajuda a mirar tota la realitat en relació amb Déu, la seva glòria i la seva voluntat amorosa i alliberadora. L'objecte del do de ciència són totes les coses creades, en tant en quant ens porten a Déu. La llum de l'Esperit Sant ens fa veure la realitat, totes les coses visibles i invisibles, com a creació de Déu. La mirada agraïda que neix de la fe il·luminada per l'Esperit Sant ens fa descobrir el «do» de la pròpia vida i de tot el que ens envolta i que fa possible la vida dels homes en aquest món. Una vegada més amb paraules de Benet XVI: «El do de la ciència no és ciència en sentit tècnic, com s'ensenya a la universitat, sinó ciència en el sentit més pregon, que ens ensenya a trobar en la creació els signes, les petjades de Déu; a comprendre com parla Déu en cada temps i com em parla a mi, i a animar amb l'Evangeli el treball de cada dia, a comprendre que hi ha una profunditat i a comprendre aquesta profunditat i donar així sabor al treball, àdhuc al que resulta difícil» (ibidem).

En la teologia i espiritualitat cristiana s'entén pel do de l'enteniment aquella acció de l'Esperit Sant que ens ajuda a donar una mirada profunda a les veritats de la salvació, tal com ens han estat revelades, des de

l'única font, Déu mateix, que en l'Escriptura i la Tradició apostòlica ens manifesta el seu desig de salvació. Tota l'Escriptura és inspirada per l'Esperit Sant, i la Tradició apostòlica és la «memòria viva» de l'Església assistida per l'Esperit Sant. És clar, doncs, que solament per l'acció del mateix Esperit Sant podem entrar en l'enteniment, en la intel·ligència, en la comprensió de les veritats que Déu ens ha revelat per a la nostra salvació. El do de la saviesa ve en ajut de la nostra fe, per donar-nos una certesa profunda de la veritat de la revelació de Déu. Quan Déu ens manifesta aquelles veritats de salvació que estan més enllà del que nosaltres podem veure o descobrir amb la nostra sola raó, no aniquila la nostra intel·ligència, la nostra raó, sinó que eixampla l'horitzó de la nostra visió. El do de la saviesa ens ajuda a entrar en la raonabilitat de la nostra fe. La veritat revelada es manté en el «misteri» de Déu, però el cor il·luminat per l'Esperit Sant cospa la bellesa, la bondat i la veritat del que Déu ha manifestat. La fe és ajudada pel do de l'enteniment a penetrar la veritat revelada.

En el Sermó en la Muntanya Jesús digué: Felïços els nets de cor: *ells veuran Déu!* (Mt 5,8). El do de l'enteniment pot ser posat en paral·lel amb aquesta benaurança. Per a poder veure Déu es necessita tenir un cor net. Així serà en la visió cara a cara en la benaurança del cel. Però també la visió per la fe, mentre peregrinem per aquest món, necessita el cor net. L'acció de l'Esperit Sant

en el cor de l'home fa possible la mirada neta a Déu. *L'Esperit ve a ajudar la nostra feblesa* (Rm 8,26) i ens dóna aquella fe senzilla i viva que demana humilment a Déu la llum per a poder entendre millor les veritats de salvació. El camí de la fe no és el de voler veure, sinó el de creure fermament per poder veure. *¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?* (Jn 11,40), va dir Jesús a Marta. Demanem el do de l'enteniment, perquè puguem ser d'aquells pels quals Jesús diu al Pare: *Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i entesos* (Mt 11,25).

Posar-nos davant del Senyor, amb el desig d'escoltar la seva paraula, és entrar en la primera i fonamental escola de l'evangeli. No hi ha cap altra escola de saviesa, d'enteniment i de ciència que aquesta, la mateixa que Maria, la germana de Marta, ens ensenya quan, *assegada als peus del Senyor, escoltava la seva paraula*. Aquesta escena de l'evangeli segons sant Lluc que hem escoltat ens porta a la centralitat de Jesús en la vida del cristià. Tota l'escena evangèlica posa la mirada en Jesús i en la seva paraula; àdhuc quan Marta vol fer de mestra de Jesús i ell la reconduïx amorosament al seu lloc, lloant l'actitud de Maria, com la de l'autèntic deixeble d'ell: *Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa*.

Que, en aquest inici de curs escolar en el nostre institut, el Senyor ens doni la seva gràcia abundosa, per tal que tot el que aquí aprenguem i aprofundim en aquest any lectiu ens sigui saviesa autèntica, enteniment profund, ciència plena d'amor, ja que l'hem beguda en la font de vida eterna que és el mateix Jesucrist, en qui, com diu el gran teòleg Henri de Lubac, «s'ha obert el Cor de Déu. Per mitjà d'ell, que és el mitjancer al mateix temps que plenitud de la revelació, es va proclamar la Bona Nova, la qual no cessarà ja de ressonar» (*La fe cristiana*). Que també en aquest curs el Senyor susciti d'entre tots nosaltres els testimonis, els missioners, els evangelitzadors que el seu cor vol, perquè enmig de la nostra societat, de la nostra diòcesi, dels nostres pobles i ciutats, dels homes i dones del nostre temps no cessi de ressonar el missatge de l'amor misericordiós de Déu a favor de tots els homes, que crida a la conversió i a la vida. Que ens sigui mare i intercessora santa Maria, Seu de la saviesa. Amén.

> MISSA D'ACCIÓ DE GRÀCIES PER LA BEATIFICACIÓ DE SALVI HUIX MIRALPEIX

Homilia pronunciada a l'església de Sant Felip Neri de Vic el dia 19 d'octubre del 2013.

La nostra eucaristia és avui d'acció de gràcies a Déu, font de tot do i tota santedat, per la beatificació de Salvi Huix Miralpeix, que en el moment del seu sacrifici martirial era el bisbe de Lleida, però de qui nosaltres

sabem que fou cristià d'aquesta diòcesi, batejat en la seva parròquia natal de Santa Margarida de Vallors, estudiant al nostre Seminari Diocesà de Vic, ordenat de prevere pel bisbe d'aquesta diòcesi, el venerable Josep Torras i Bages, vicari de les parròquies de Santa Maria del Coll i de Sant Vicenç de Castellet; membre de l'Oratori de Sant Felip de Vic, essent en el temps prepòsit d'aquest oratori vigatà; l'any 1927 fou elegit administrador apostòlic d'Eivissa, essent ordenat de bisbe a la nostra catedral de Vic; i l'any 1935, elegit bisbe de Lleida, ciutat en la qual el 5 d'agost de 1936 moria afusellat pel sol «delicte» de ser bisbe de l'Església.

La nostra acció de gràcies en aquest temple on ell va pregar tantes vegades, on va exercir els ministeris sacerdotals de la celebració de la missa, de la predicació i de la confessió i direcció espiritual, és plena de sentit; encara més, és un deure de justícia d'agradir a Déu el do de la santedat martirial del qui ací mateix fou sacerdot de Crist. Perquè els cristians sabem que tot do de Déu demana de part nostra l'acceptació del do i el retorn d'aquest mateix do, amb el cor ple d'acció de gràcies, pel que Déu ens ha concedit d'una manera totalment gratuïta; un do que brolla del seu cor misericordiós.

Nosaltres acceptem el do del nou beat màrtir, juntament amb el do dels més de trenta germans i germanes que tenen relació amb la nostra diòcesi, i juntament amb els 522 beats màrtirs dels anys trenta del segle

passat a Espanya que l'Església va proclamar, per la veu del papa Francesc, el passat diumenge, 13 d'octubre, a la ciutat de Tarragona, on van morir els primers màrtirs d'Hispània: el bisbe sant Fructuós i els seus diaques sant Auguri i sant Eulogi, l'any 259 de l'era cristiana. Sí, acceptem el do del beat Salvi Huix Miralpeix, bisbe. L'acceptem com un do de Déu per a tots nosaltres. La seva vida oferta en sacrifici d'oblació agradable a Déu és per a nosaltres font de vida i de salvació. Ell és un dels molts cristians que al llarg dels segles de la història cristiana han unit el vessament de la seva sang a la sang salvadora de Crist, l'únic salvador de tots els homes. Ell ha estat un dels qui en la seva carn ha completat, amb paraules de sant Pau, *allò que manca als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església* (Col 1,24).

Acceptem el do del nou beat, Salvi Huix Miralpeix, bisbe, i no ens avergonyim de la seva sang vessada, del seu fracàs als ulls del món. Sí, no ens n'avergonyim, sinó que ens en gloriem, perquè sabem que la seva sang vessada no ha estat per cap altre motiu que el de la fidelitat a Crist. Ell no es va avergonyir, davant els seus botxins, de la seva condició de cristià, ni tampoc de la seva condició de ministre de Crist. Ell solament fou occit perquè, del seu cor, no li van poder arrencar Crist. L'odi a la fe cristiana, expressada en aquell moment per persones engegades per ideologies sense Déu i sense respecte a la persona concreta, fou el motiu

de la seva condemna i de la seva mort. El beat Salvi Huix, bisbe, no es va avergonyir de la seva fe en Crist i va morir, expressant amb els llavis i amb tot el cos i ànima que ell era sacerdot de Crist.

Acceptem el do del nou beat, no com una reivindicació de res, sinó com una glòria de Déu, perquè en la vida i en la mort del beat Salvi Huix se'ns fa visible la glòria de Déu, en el sentit que en ell s'ha complert el que és l'home, i a quin fi som cridats. L'home és criatura de Déu, feta a imatge i semblança d'ell. Els cristians sabem que en Jesús hem estat recreats, de tal manera que sabem quin rostre té Déu i quina és la força que fa possible el projecte inicial de Déu. El beat Salvi Huix, bisbe, ens manifesta que Déu és amor, perquè ell va donar la vida per amor. La vida lliurada per amor és la manifestació més plena de l'amor de Déu. És Jesús, el Fill etern de Déu, el qui dona la vida per amor, d'una manera tal, ple del foc de l'Esperit Sant, que en ell es manifesta que Déu és Amor. Els màrtirs són els qui han rebut el gran regal, el gran do, la gran gràcia de participar de la vida lliurada per amor, configurant-se a la mateixa mort martirial de Crist, el primer Testimoni, el primer Màrtir.

Sí, estimats germans i germanes, el martiri és un do que Déu concedeix als qui ha escollit de manera especial. Sí, els màrtirs són els predilectes de Crist. El do del martiri no es pot buscar, és un do que el Senyor concedeix a qui vol. Però sí que és un do que cal

demanar humilment a Déu en la pregària i viure'l en el dia a dia en la donació total a Déu i als germans, sense guardar-nos res per a nosaltres.

El martiri és un do de Déu que, per l'acció de l'Esperit Sant, es fa possible en el cor i en la vida lliurada de l'escollit de Déu. Els màrtirs tenien por del sofriment i de la mort. Com també nosaltres! Ells no són uns superherois. Els cristians no som mai uns superherois. Els màrtirs experimentaven en el seu cor la feblesa humana, del qui és de carn i sang; però són també els qui van experimentar en el seu cor la força de l'amor de Déu. I la feblesa humana es converteix en la fortalesa del creient, del qui no confia en ell, del qui posa la seva confiança en Déu, del qui sap que tot és feblesa d'una hora i que després ve la vida eterna, la vida de la glòria amb Déu. Els màrtirs són aquells febles que amb la força de l'Esperit Sant han vençut el món i el Maligne. Amb paraules del llibre de l'Apocalipsi: *Ells l'han vençut per la sang de l'Anyell i pel testimoniatge del seu martiri, ja que no van estimar tant la vida que els fes por la mort* (Ap 12,11).

Acceptem el do del nou beat màrtir, Salvi Huix, bisbe, i en donem gràcies a Déu. I la nostra acció de gràcies a Déu, font de tot do i de tota santedat, es fa extensiva, no solament pel seu martiri, sinó també per la seva vida profundament cristiana i sacerdotal, de la qual aquesta nostra diòcesi i aquesta nostra ciutat, de manera especial,

són testimoniis. Molts de vosaltres heu escoltat el testimoniatge de persones que amb el beat Salvi Huix van conuiu en la seva etapa d'infant i jove a Vallors - Sant Hilari Sacalm, d'estudiant al Seminari, de sacerdot lliurat al ministeri d'una manera total, a imatge de Crist, el Bon Pastor, en les parròquies i, de manera llarga i intensa, en aquest Oratori de Sant Felip de Vic. Vull remarcar la seva faceta de professor d'ascètica i mística al Seminari de Vic i del seu lliurament a la direcció espiritual dels qui s'apropaven a ell amb el desig d'un major lliurament a Déu; així com del seu zel per les ànimes, perquè trobessin el camí del cel i el consol del perdó i de la misericòrdia de Déu. El beat Salvi Huix, bisbe, tenia un cor ple d'amor filial envers Maria. Sobresurten en ell les advocacions del Pedró i de la Mare de Déu de la Gleva.

La nostra acció de gràcies s'eleva a Déu pel do del nou màrtir, el beat Salvi Huix Miralpeix. És el primer bisbe màrtir de la nostra diòcesi. Una diòcesi que és, en expressió del papa Benet XVI, «terra de sants». Als set sants de la nostra diòcesi, i als seus quaranta beats, ara ens cal afegir-hi més de trenta germans i germanes i, d'entre ells, el beat Salvi Huix, que l'orna amb el títol de bisbe i de màrtir. La nostra resposta al do és l'acció de gràcies. A la gràcia del nou beat màrtir hi ha la resposta de l'acció de gràcies. A Déu retornem el que ell ens ha donat i això és motiu de nous dons per a nosaltres.

Un primer do que ens fa el Senyor és el de la nostra pròpia santedat. Gloriar-nos dels nostres sants no té cap valor si no fa néixer en nosaltres el desig de viure en la santedat pròpia dels fills de Déu. «Sigueu sants!», és el tema del Pla Diocesà de Pastoral vigent. I el Senyor en aquest temps ens ha fet el do de la canonització de dos nous sants de la nostra diòcesi: sant Francesc Coll i santa Carme Sallés; i ara el do dels nous beats màrtirs. Què ens cal per a llançar-nos a l'aventura de viure la santedat que hem rebut com a do en el nostre baptisme i en la nostra confirmació? Per què tenim por de viure en la santedat? No ens adonem que el qui no viu en la voluntat de Déu no és pas feliç? Quanta insatisfacció no hi ha en el nostre cor quan no fem del tot la voluntat de Déu!

Els succedanis de la santedat ja sabem quins són: tenir més i més, desitjar més i més, envejar-nos els uns als altres, caure en el parany d'una vida superficial, material i hedonista. Però el cor resta buit, insatisfet. No tinguem por de viure la nostra vida humana i cristiana des de la voluntat de Déu, confiant en el seu amor provident i misericordiós! El fracàs d'una vida, l'únic fracàs, és el de no ser sants! Ser de la família d'un sant, de la congregació d'un sant, de la diòcesi d'un sant, del seu mateix poble, de la seva mateixa casa..., tot això ens omple de sa orgull, però al mateix temps ens compromet a viure en la santedat de la qual ell ha participat de manera plena, vessant

la seva sang per Crist i pel seu evangeli; la santedat dels qui van construït en el món, amb la força de l'Esperit Sant, la civilització de l'amor, en la reconciliació, la justícia, el perdó i la pau.

Tenim un nou intercessor davant el Pare, el beat Salvi Huix Miralpeix, bisbe. A ell ens encomanem en aquest moment concret de la nostra vida, de les vides ben concretes de les nostres famílies, dels nostres pobles i ciutats. Al beat Salvi li demanem pels nostres infants i joves, per la generació, els pares i mares d'aquests infants i joves, en la qual la transmissió de la fe cristiana, que ha forjat el nostre poble, sembla que s'hagi trencat. Demanem que tots ells pugin trobar i redescobrir la meravella de la fe cristiana que té en els màrtirs els seus més preclars testimonis. I que tots nosaltres siguem els testimonis que ells necessiten, perquè ens deixem evangelitzar contínuament per Crist, i perquè, amb la força de l'Esperit Sant, sapiguem donar de paraula i d'obra el testimoniatge de Crist, el qui és per a tot els homes el Camí, la Veritat i la Vida.

Beat Salvi Huix Miralpeix, bisbe, màrtir de Crist, pregueu per nosaltres. Amén.

> ORDENACIÓ PRESBITERAL DE EDUARD FLORES SERRADELL

Homília pronunciada a la catedral de Vic el dia 20 d'octubre del 2013.

Is 61,1-3a / Sl 109 / Rm 12,4-8/ Lc 10,1-9

Sr. Rector del Seminari Diocesà de Vic,
 Germans preveres, germans diaques,
 Seminaristes,
 Pares i familiars de l'Eduard,
 Germans tots, estimats de Déu.

El nostre germà, el diaca mossèn Eduard, ha acollit la crida de l'Església i ha estat escollit per a esdevenir sacerdot de Crist en l'orde del presbiterat, per la imposició de les mans i la pregària. És això el que acabem de viure amb la crida i l'elecció, després d'escoltar la Paraula de Déu. És Déu el qui per mitjà del ministeri de l'Església escull i crida. I en aquesta realitat eclesial de gran densitat s'ha fet present tot un camí de vida personal de l'Eduard. Ell ha anat fent el camí de la vida, des del Ripoll natal, amb la parròquia de Sant Josep Obrer, a les parròquies de Santa Maria i de la Mare de Déu de la Soledat d'Igualada, passant per la formació al Seminari, i sempre amb una perspectiva de fe. Déu s'ha fet present en aquest camí, i ell ha deixat que li anés mostrant la seva voluntat. L'Eduard s'ha deixat fer per Déu. I ara es deixa del tot en mans de Déu, per tal que ell mateix pel seu Esperit el transformi en presència del seu Fill, Jesús, sacerdot, mestre, pastor, espòs de la seva Església, per mitjà del sagrament de l'orde en el grau del presbiterat.

En la primera lectura hem escoltat com l'Esperit del Senyor omple el cor del Messies. La lectura cristiana sap que en Jesús, el Messies, el Salvador de tots els homes, habita la plenitud de l'Esperit Sant. I nosaltres,

perquè en el nostre Cap, que és Crist, hi ha en plenitud l'Esperit, participem, ja que som el seu Cos, de l'Esperit de Crist. És aquest mateix Esperit, i no pas altre, el qui rebrà l'Eduard per la imposició de les mans del bisbe i dels preveres i per la pregària de l'Església. I aquest Esperit el farà ser enmig de la comunitat cristiana i del món presència de Crist sacerdot.

L'Esperit del Senyor-Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova, hem escoltat en la primera lectura. És amb la força de l'Esperit Sant que el Messies és portat a proclamar la Bona Nova de la salvació. I és també amb la força del mateix Esperit Sant que l'Església viu l'experiència de ser enviada a portar l'Evangeli per tot el món.

Benvolgut Eduard, reps l'ordenació sacerdotal el diumenge en què l'Església celebra el DOMUND o Diumenge Mundial de la Propagació de la Fe. L'Esperit que es renovarà en el teu cor en l'ordenació sacerdotal és el mateix Esperit del Messies enviat a proclamar la Bona Nova. Rep amb agraïment aquest do i viu sempre en la teva vida de ministre de Crist la urgència missionera i evangelitzadora, pròpia de l'Església, que existeix per a ser missionera. Tot cristià ha de fer seva aquesta missió de l'Església, però els sacerdots de Crist, els qui hem estat constituïts enmig de la comunitat presència de Crist Pastor, cal que la visquem amb més intensitat i amb més dedicació.

Els joves que sou ordenats en aquest temps de l'Església heu de ser ben conscients que s'està iniciant una realitat nova en continuïtat amb el que ara estem vivint. Cada vegada més es palpa com la fe cristiana deixa de ser significativa en la societat. Per a molts del nostres conciutadans la fe ja no és el referent en les realitats quotidianes i en les realitats fonamentals, com les opcions de vida, com el néixer i el morir. Per això mateix l'opció que fas, Eduard, i que han fet i faran molts germans teus de camí, manifesta una gran generositat de part teva i, sobretot, un gran do de la gràcia de Déu que no para de cridar i suscitar generositat i lliurament en el cor dels joves cristians de les nostres parròquies i comunitats.

Però que no siguin temps fàcils no vol pas dir que no siguin temps de Déu, temps de gràcia abundosa de Déu. I, mirant-ho des de la fe, són aquests temps realment apassionants per a viure centrats solament en Déu i llançar-nos a la gesta de proclamar sense cap por ni vergonya l'Evangeli, la Bona Nova de l'Amor de Déu. El cor del missioner, de l'evangelitzador, el cor del sacerdot de Crist, ha d'estar ple de l'amor a Déu i als germans. I, des d'aquest cor, fer arribar a la llibertat de tota persona l'anunci joiós de l'Amor de Déu. Vet aquí quina és la missió de l'Església. Si nosaltres, els cristians, no anunciem l'Evangeli, amb la nostra vida de santedat i amb la nostra paraula explícita, clara i, al mateix temps, respectuosa, ¿com podran els homes i dones del nostre temps

trobar l'únic que és el Camí, la Veritat i la Vida? Ensenyava el beat Joan Pau II, papa: «Avui la crida a la conversió, que els missioners dirigeixen als no cristians, es posa en tela de judici o passa d'amagatotis. S'hi veu un acte de "proselistime"; es diu que n'hi ha prou amb ajudar els homes a ser més homes o més fidels a la seva pròpia religió; que n'hi ha prou amb formar comunitats capaces de treballar per la justícia, la llibertat, la pau, la solidaritat. Però s'oblida que tota persona té el dret a escoltar la "Bona Nova" de Déu que es revela i es dona en Crist, per a poder realitzar en plenitud la pròpia vocació» (*Redemptoris missio*, 46).

I en aquesta perspectiva missionera i evangelitzadora cal entendre sempre el ministeri sacerdotal. El Senyor va escollir els seus apòstols i en ells vàrem ser escollits tots els qui al llarg dels segles de l'Església hem rebut i rebran el sacerdocí ministerial. El Senyor vol que en la seva Església hi hagi uns homes que ell mateix ha escollit per a ser presència seva, perquè el seu ministeri de servei total a favor de l'Església i de tot el món continuï present. Perquè sense Crist no hi ha vida autèntica, sense Crist, com ens deia Joan Pau II, l'home no pot arribar a realitzar en plenitud la pròpia vocació. Perquè la vocació de l'home, la finalitat de l'home, creat per amor per Déu, és Déu mateix. No hem estat creats, ni vivim merament per a aconseguir metes humanes. La nostra vocació ens fa mirar més enllà i veure que la nostra meta és la trobada amb

Déu, trobar en Déu el sentit i la plenitud de la nostra existència. Sant Ireneu deia: «L'home que viu és glòria de Déu, la vida de l'home és la visió de Déu.»

És tan fonamental que això sigui realitat en tota persona, que el Pare ens ha lliurat el seu Fill, ens l'ha donat com a germà, en el misteri de l'Encarnació, i ens l'ha donat del tot en la seva mort i resurrecció. Jesús és el germà donat del tot per a nosaltres. El Pare l'ha consagrat perquè en ell tinguem vida. El sacerdot és el qui fa present, amb el seu ministeri i amb la seva persona, l'únic sacerdoti de Crist. Per això avui, Déu mateix per Jesús, el seu Fill, i en l'Esperit Sant, escull, consagra i santifica el nostre germà Eduard. Déu l'ha escollit del tot per a ell, perquè així pugui ser del tot per als germans, com Jesucrist. Eduard, no tinguis por de ser del tot del Senyor! No tinguis por de deixar-te «expropiar» per Déu! Ell no et prendrà res del que hi ha de bo en tu. Ell vol que dia rere dia siguis fidel a l'escolta de la seva paraula i a la gràcia abundosa de Déu, per tal que la consagració en la veritat que avui reps, doni en tu el fruit de la santedat. És a dir, que siguis del tot de Déu. Això vol dir ser sant. I és aquest Esperit de santedat el que ara rebràs a favor de tot el Poble de Déu.

La font inexhaurible de la santedat i de la donació en la caritat pastoral del sacerdot a favor del poble és l'Eucaristia. Ens ensenya el Concili Vaticà II: «En el misteri del Sacrifici eucarístic, en el qual els sacerdots practi-

quen llur ministeri principal, es realitza continuament l'obra de la nostra redempció, i per això es recomana vivament la celebració diària, la qual és acte de Crist i de l'Església, encara que no pugui haver-hi presència de fidels. Així, alhora que els preveres s'uneixen amb l'acte de Crist Sacerdot, cada dia s'ofereixen totalment a Déu i, alhora que es nodreixen amb el Cos de Crist, participen de cor en la caritat d'Aquell que es dona ell mateix en nodriment dels fidels» (PO, 13).

Sant Pau, amb la imatge del cos humà, ens ha parlat de la diversitat i de la unitat, com dues realitats no contradictòries, sinó a l'inrevés, com a necessàries: *En un cos hi ha molts membres, que no tots tenen la mateixa funció. Igualment nosaltres, que som tants, units en Crist formem un sol cos i som membres els uns dels altres. Tenim dons diferents, segons la gràcia que hem rebut de Déu. Avui, Eduard, rebràs el sacerdoti ministerial, en l'ordenació de prevere. Un sacerdoti que sempre has de viure en el misteri del Cos de Crist, que és l'Església. I un ministeri sacerdotal que viuràs en la unitat del presbiteri diocesà, presidit pel bisbe. Això s'expressarà en la imposició de les mans del bisbe i dels preveres i en l'abraçada de pau al bisbe i als preveres després del ritu d'ordenació presbiteral.*

El que celebrem no és un simple ritualisme; expressa una profunda veritat. Ningú no pot viure el sacerdoti sol i aïllat, sempre s'ha de viure en la comunió de l'Església, en la

comunió de l'Església concreta, local, particular, diocesana. S'ha de viure en comunió amb el bisbe que el Senyor per mitjà de l'Església dóna en cada moment de la història; i s'ha de viure en comunió amb els germans del presbiteri. Tot germà prevere ha de ser, des d'ara, un germà teu. I has de tenir el bisbe com a pare i germà. Viu, doncs, en la fraternitat sacerdotal, sabent que l'altre prevere és germà en el camí del lliurament a l'Església.

Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que envii més homes a segar-los, ens ha dit Jesús en l'evangeli. I cal que nosaltres acollim aquest manament de Crist. Demanem que l'Eduard sigui sempre i del tot treballador en el camp de Déu, que és l'Església. Demanem també que el Senyor li doni més companys de camí en el sacerdoci, perquè és molt abundant la collita. Demanem al Senyor que cridi amb força, perquè són molts els «sorolls» del món que no deixen escoltar amb claredat la seva veu, en el cor dels joves de la nostra diòcesi. I que susciti respostes generoses per a lliurar-se del tot a la predicació de l'Evangeli. Demanem al Senyor que tingui pietat de nosaltres i ens faci el do de les vocacions sacerdotals que necessitem per a servir les parròquies i comunitats de la nostra Església.

El Concili Vaticà II ens diu: «El preveres recordaran que no es troben mai sols en l'exercici de llur treball, ans recolzen en la

puixança omnipotent de Déu; i creient en Crist, que els ha cridats a participar del seu sacerdoci, es donaran amb tota confiança a llur ministeri, convençuts que Déu és poderós a augmentar en ells la caritat. També recordaran que els acompanyen llurs germans en el sacerdoci, més encara, els fidels de tot el món» (PO, 22). I així és, Eduard, ara entraràs a formar part del presbiteri diocesà i seràs sempre acompanyat pels germans preveres i per tot el poble sant de Déu. Estigues també ben convençut que t'acompanyen tots els qui al llarg dels segles han viscut la fidelitat a Crist. Diumenge passat vàrem viure a Tarragona el do de la beatificació de 522 màrtirs de Crist. Ells, amb santa Maria, amb sant Josep, amb els sants i beats de la nostra diòcesi, t'acompanyaran amb la seva intercessió, perquè siguis sempre i en tot moment un sant sacerdot de Crist a major glòria de Déu i bé dels homes que el Senyor t'encomanarà. Amén.

ALTRES TEXTOS

> INAUGURACIÓ DEL CURS A L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIÖSES DE VIC

Seminari Diocesà // 8-10-2013

Sr. Directora, Dra. Begonya Palau,
Dr. Marc Sureda, professor d'aquest Institut i Conservador en Cap del Museu Episcopal de Vic,
Sra. Concepció Huerta, Secretària de la